

Beth: «Hi ha gent que pensa que fer cançons en castellà és sinònim d'èxit, però en el meu cas no és així»

Parlem amb l'artista de Súria, que presenta avui el nou disc 'Origen'

Beth Rodergas | Juan Miguel Morales

Beth Rodergas reapareix a l'escena musical amb un nou treball de cançons naturals que furguen en els records. Els darrers anys la cantant surienca s'havia dedicat al teatre i a altres projectes, fins que la música ha passat a un primer pla gràcies a antigues cançons que havia oblidat en un calaix. El nou disc, *Origen* (U98 Music, 2021), es completa amb noves peces en català i anglès que la projecten com una veu popular i respectada.

Els teus darrers discos són 'Segueix-me el fil' (Música Global, 2010) i 'Família' (Música Global, 2013). Què t'ha animat després de set anys sense passar per l'estudi?

Era un repte que tenia molt pendent. No tenia la música apartada però senzillament m'he estat dedicant a altres projectes. Aquest darrer any les cançons es van tornar a despertar en mi sense que m'ho esperés, i curiosament tot va ser abans del confinament.

De quina època són les cançons que has inclòs al nou disc?

La gran majoria tenen dotze o tretze anys, fa molt que les vaig escriure, i en el seu moment, per qüestions personals, algú em va fer creure que estaven bé però que no mereixien ser en un disc.

Em van dir que no eren prou bones, m'ho vaig creure i les vaig arraconar. Són cançons en castellà que havien quedat en un calaix.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=0Z791Ljsx-s>

La majoria de les cançons que has recuperat són en castellà, però també n'hi ha tres en català i dues en anglès. Com has pogut encaixar tot aquest repertori?

Hi ha gent que pensa que fer cançons en castellà és sinònim d'èxit, però en el meu cas no és així. La gent que em coneix ja em té situada, i els bolos em surten a Catalunya... Tot i això, després dels dos darrers discos en català, la veritat és que rebia missatges de seguidors d'Espanya i de l'Amèrica del Sud que em reclamaven sentir-me cantar en castellà, com a conseqüència del pas per *Operación Triunfo*. El primer disc, enregistrat als estudis Abbey Road de Londres, *Otra realidad* (Vale Music, 2003), no me'l sento gaire meu, però això no vol dir no em senti còmode escrivint i cantant en castellà, perquè és una llengua que també forma part de mi.

L'àlbum s'obre i es tanca amb els dos temes en anglès ("Love the Music" i "Go inside"), que a més tenen un so força diferent de la resta. D'on van sorgir?

La primera la vaig fer a Londres per al disc en anglès, *My own Way Home* (Warner, 2006), però el productor la va descartar. Sempre que m'asseia al piano, la tocava, i ara amb la pianista Laura Andrés la vam gravar d'una tirada, de dalt a baix. Va ser molt màgic. Quan la vaig escoltar em vaig emocionar, perquè em vaig sentir culpable d'haver-la abandonat durant tant de temps. La vaig escriure als 23 anys i podria ser una mena de declaració d'intencions en què reclamo a crits ser escoltada i que em deixin fer les coses a la meua manera. És molt diferent de la resta del disc, només a veu i piano, però té un missatge molt vàlid per al moment en què ens trobem.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=tIXT7Lt7D-w>

El primer senzill, "Que tremolin els arbres", escrit per David Ros, va ser acollit amb gran èxit.

La veritat és que no puc obviar el paper de David Ros com a autor i veu convidada a la cançó. Des de bon principi vaig confessar a la discogràfica que en català no tenia idees, no sabia bé què dir i em quedava estancada... Com a solució ens vam posar en contacte amb en David Ros, que és un màquina i fa cançons molt boniques!